

TEN GELEIDE

In oktober 2009 start **Radio 1** met een programma dat volledig gewijd is aan de nationale popmuziek. *Allez Allez* loopt op **zaterdagmiddag tussen 13.00 uur en 15.00 uur** en wordt gepresenteerd door **Wouter Mattelin**. De aandacht voor de eigen oogst past in de tijdsgeest. Een jaar eerder is op **Canvas** de reeks **Belpop** gestart.

Ter verstrooiing is er de wekelijkse rubriek *De Dikke Delvaux*. Een titel die uiteraard is gekozen vanwege de alliteratie. **Jan Delvaux** vertelt wekelijks een kort verhaal van een tiental minuten. Niets laat dan vermoeden dat hij dat 13 jaar later nog altijd zal doen. Ondertussen (sinds 2019) onder een nieuwe naam (**Belpop**) en met een andere presentator (**Floris Daelemans**).

De rubriek heeft meer gedaan dan wat ervan verhoopt zou kunnen worden. Ze heeft oude helden gereanimeerd, groepen weer samen gebracht, nieuwe platen opgeleverd, boze en lovende reacties opgewekt en autobestuurders langs de kant van de weg doen staan omdat ze het einde van het verhaaltje wilden horen.

Dit boek is een feestelijke bundeling van de eerste 500 bijdragen. Het is geen letterlijke transcriptie, want dat zou bijzonder saai worden. De stukken zijn herleid tot een compacte constructie: opzet-verhaal-clou.

Ze zijn zo goed als dat kan chronologisch gerangschikt volgens uitzenddatum. Van oktober 2009 tot juni 2022. Een kleine 10 procent is nieuw.

001 — 392

‘Petites histoires uit de Belgische popgeschiedenis, historisch correct, maar onderweg mag er flink geroddeld worden.’ Dat was in 2009 de opdracht die we aan **Jan Delvaux** stuurden voor een nieuw wekelijks item in *Allez Allez*, het **Radio 1**-programma over Belgische muziek dat ik indertijd presenteerde.

‘Op de fijne samenwerking en het grote avontuur’, antwoordde Jan, en dat werd het zeker. *De Dikke Delvaux* was geboren. En werd alsmaar dikker. Want Jan trekt als een magneet verhalen aan.

Sommige items waren niet relevant meer, elders was er voortschrijdend inzicht, en er zat zowaar zelfs een dubbel tussen. Zoiets kan natuurlijk gebeuren als je zo lang bezig bent.

Er is geen register achteraan. Dat zou bij benadering zo’n 40 pagina’s in beslag hebben genomen. Er is daarentegen wel een handige luisterlink naar **Spotify** (zie leidraad op pagina 478). *What you read is what you hear*. Leve de moderne tijden.

Aan dit boek is 13 jaar voorbereid. Het is ook het dikste boek dat ooit gewijd is aan Belgische popmuziek. Dat zegt niets over de kwaliteit, wel over de rijkdom aan verhalen. Het antwoord op de meest gestelde vraag – ‘Blijft er nog wel genoeg stof over?’ – krijgt u omstandig in het naschrift. Ik heb alvast geleerd dat we eigenlijk nog maar pas aan de 21ste eeuw zijn begonnen.

Tot slot een natte droom. De Amerikaan **Phil Schaap** heeft 40 jaar lang elke ochtend het radioprogramma *Bird flight* gepresenteerd op **WKCR** in New York. Dat was een uur lang gewijd aan verhalen over en muziek van **Charlie Parker**. Met **Arno, Jean Kluger, Raymond** of **Will** lukt dat ook.

Jan Delvaux

PS Nog even de kroon ontbloten voor wie de moeite heeft gedaan om tot hier te lezen. Geen enkele bijdrage is live uitgezonden. Al willen mensen dat blijkbaar graag (geloven). Dat is de magie van de radio.

Hij haalt iedereen de pieren uit de neus en is constant op zoek naar nieuwe weetjes.

Elke oude sticker, elk cd-hoesje of elke achteloze opmerking bevat mogelijk de aanzet van het volgende stuk. Als je grootmoeder ooit op een toog heeft staan zingen, dan weet hij dat, en als je ongeborn kind dat van plan is, ook.

392 afleveringen lang mocht ik Jan in de studio uitnodigen, en me laten meevoeren in de wondere wereld van de **Yamasuki’s**, de **Soulwaxen** of het carnaval in Aalst.

We herdachten **Rembert De Smet** en **Paul Despiegelaere**, vierden 60 jaar **Hugo Matthysen** en 35 jaar **T.C. Matic**, verbaasden ons over de enorme invloed van een Belg op de Afrikaanse muziek en over de onwaarschijnlijke link tussen **Soeur Sourire** en **The Beatles**. Allemaal verhalen die je in dit boek terugvindt.

Ik herinner me de fijne specials met éminences grises als **Rocco Granata** of **Will Tura**, mannen die vooraf twee keer telefoneerden om te vragen hoe alles precies zou verlopen en achteraf ook nog twee keer om te zeggen hoe fijn ze het hadden gevonden.

393 — 500

Mag ik het met een verkleinwoord zeggen? *De Dikke Delvaux* is een wekelijks terugkerend *radiorubriekje*, dat met een reeks goed gekozen woorden gemiddeld zes à zeven minuten van een twee uur durende uitzending vult. Dus qua tijdsbesteding is een verkleinwoord wel gepast, dacht ik zo. Het is als het ware een kortverhaal, maar dan eentje dat voorbij zoeft als een vers gesmeerde bliksem, zo snel gaat het.

Maar na meer dan tien jaar – en blijkens dit boek – vijfhonderd afleveringen, is *De Dikke Delvaux* niet meer ‘zomaar een rubriekje’. We zitten met deze wekelijkse woordenstroom-van-Jan-met-bijbehorende-muziek intussen aan zo’n groot volume dat het stilaan thuishoort bij illustere voorbeelden zoals *Het schurend scharniertje*, *Inlichtingen voor duivenliefebbers* of *Wat is er van de sport*. Dat zijn grote woorden, ik besef het terwijl ik ze neerschrijf, maar in alle subjectiviteit die erbij hoort vind ik het wel passend om de vergelijking te maken.

Een aflevering van *Belpop* – en dat gaat ook op voor zijn voorganger *Allez Allez*, dat gedurende meer dan een decennium op de radio te horen was – is niet hetzelfde als er geen passage van **Jan Delvaux** in zit. Je voelt dat, er ontbreekt iets. Als een ‘Café zonder bier’, om het met de woorden van de zeer rubriekwaardige **Bobbejaan Schoepen** te zeggen.

Bobbejaan is een zeer graag geziene gast in *De Dikke Delvaux*, en dat heeft vanzelfsprekend met zijn uitstekende staat van dienst in de Belgische muziek te maken. Dat is de logica zelve, artiesten met een groot oeuvre hebben meestal een evenredig aantal straffe verhalen die verteld kunnen worden.

Naderhand mailden ze ook naar Jan om te vragen wanneer die ene single van hen precies verschenen was en hoe dat nu weer zat met die achtergrondzangeres. Want dat wist hij ondertussen beter dan zichzelf. Hij diende hen daarbij ongetwijfeld graag van antwoord, historisch correct, maar mogelijk wat opgeroddeld onderweg.

Wouter Mattelin
Radio 1 – *Allez Allez*
Aflevering 1 tot 392

In die zin is het niet erg verbazend dat de voorname heren **Will Tura** en **Raymond van het Groenewoud** het vaakst voorkomen in de eerste vijfhonderd afleveringen van deze radiorubriek.

Dat hebben we ooit eens opgezocht, voor een ander, minder impressionant rond getal. Vierhonderd of zo. We hebben toen alle afleveringen nog eens doorgeluisterd, waarbij we minutieus noteerden welke muzikanten vernoemd werden in de verhalen. Dat leverde een interessante lijst op waaruit bleek dat Will en Raymond allerlei banden bleken te hebben in de Belgische muzieksce­ne. Zoek ze zeker ook eens op in de bladzijden van dit boek, want ook hier ga je beide mannen met regelmaat aantreffen.

Maar de belangrijkste vaststelling? De luisteraars rekenen erop. Neem het om de een of andere reden weg, en lezersbrieven met sterke emoties erin zullen je deel zijn. Sterker nog, het gebeurt dat ik mezelf voorstel aan iemand als de presentator van het programma **Belpop**, waarop regelmatig het antwoord *‘Ah ja, dat programma van Jan Delvaux!’* volgt. Dat zegt genoeg, me dunkt.

Merci Jan! En komaan, we doen er nog eens vijfhonderd bij.

Floris Daelemans
Radio 1 – *Belpop*
Aflevering 393 tot ...

DE KETTERS VAN HET VLAAMSE PLATTELAND

De spuigaten van De Brassers

Notararis **Paul Eyben** uit Hamont is een punker avant la lettre. Hij engageert zich in zijn dorp voor **II.II.II** en de **Wereldwinkel**. Een van zijn acoliëten is **Jonathan Holslag**, vandaag politicoloog en Chinakenner.

Eyben zorgt er aan het einde van de jaren 1960 voor dat er in het verlaten treinstation van Hamont een jeugdclub komt. De **Tuf Tuf**. Ook wel de Stuff Stuff genoemd. Want Eindhoven ligt vlakbij. Waar de hasj goedkoper is dan in Kathmandu. Zanger **Armand** is de *kingpin* van de handel.

De soundtrack van de Tuf Tuf bestaat uit de alternatieve helden uit die tijd: **Jimi Hendrix**, **Led Zeppelin**, **The Velvet Underground** en veel **Black Sabbath**.

Hamont wordt hot. Het heeft de meeste hippies in het noorden van Limburg. En het trekt alle hippies uit Noord-Limburg aan. Dat zorgt voor onrust bij de goegemeente. Die zegt over de Tuf Tuf dat *‘de condooms er ne boeten drieveën as ze er dweile’*. In 1974 gaat de deur onder zachte dwang dicht. De Tuf Tuf is... uitgetuft. Dat is echter buiten **Toon Kees** gerekend. De man die door velen wordt bestempeld als de **Karl Marx** van Hamont. Deels omdat hij een fanatiek lid is van de marxistisch-leninistische beweging **Amada**. Deels omdat hij ook hard op Marx lijkt. Toon huurt in 1975 een huis in het centrum van Hamont. Pal tegenover de kerk. In dat pand moet een nieuw jeugdhuis komen. Kees stelt tijdens een brainstorm **Quid** voor als naam. Dat is Latijn voor *wat?*. In het Hamonts klinkt dat als *kwiet*.

De tijden veranderen. Punk maakt zijn opwachting als reactie op de hippies. Een belangrijk moment is donderdag 11 augustus 1977. Die dag presenteert **Jazz Bilzen** de nieuwste rage uit Engeland. Met concerten van **Elvis Costello**, **The Damned** en **The Clash**. Enkele nozems uit Hamont kijken instemmend toe. In hun hoofden worden **De Brassers** geboren.

Ze nemen het gedachtegoed mee naar huis. Hippies en punks vechten een bloedige strijd uit om de muzikale hegemonie van **De Kwiet**. De beheerraad probeert de gemoederen te bedaren door het plaatsen van een jukebox. Maar het mag niet baten. Het voormalige hippiekot wordt een punkkot. De **Neil Youngs** scheiden zich af en worden **Utopia**.

De Brassers brengen in 1980 met hun eigen centen de single ‘En toen was er niets meer’ uit. Die zowaar door **John Peel** op **BBC Radio 1** wordt gedraaid. Ze mogen ook spelen in hun favoriete zaal: de **Effenaar** in Eindhoven, waar in die jaren ook **Joy Division**, **Ramones** en **Talking Heads** passeren. In de lampenstad is ook geestesverruimend gerief te vinden tegen haalbare prijzen.

De Brassers halen in 1980 de finale van de tweede editie van **Humo's Rock Rally** in de Ancienne Belgique in Brussel. *‘Met De Brassers kreeg het publiek de meest controverse groep te zien’*, schrijft **Marc Didden** in **Humo**. *‘Verguisd door de enen (waaronder een aantal collega-muzikanten), tot boven de sterren geprezen door anderen (waaronder alle PiL-fans uit de jury, en enkele beren uit de zogenaamde business), maar toch op vrijwel iedereen indruk makend.’* Didden is fan. Hij is geboren in Hamont.

De Humo-redactie stuurt **Marcel Vanthilt**, haar man uit Limburg, op pad om de temperatuur te gaan meten ginder. Hij komt terug met de kop ‘Er wordt al genoeg gelachen’.

Het begint te spoken in Hamont. Op de muur van het kerkhof wordt ‘Dit is uw leven’ geklad. Op een andere muur: ‘Horion vrij’. Horion is de man die in de jaren 1970 een spraakmakende zesvoudige moord pleegt. En als klap op de vuurpijl: ‘De Brassers’ met een omcirkelde A op de Sint-Laurentiuskerk.

De Nederlandse televisieomroep **VPRO** hoort ervan. Journalist **Jan Eilander** komt poolshoogte nemen bij wat hij ‘de ketters van het Vlaamse platteland’ noemt.

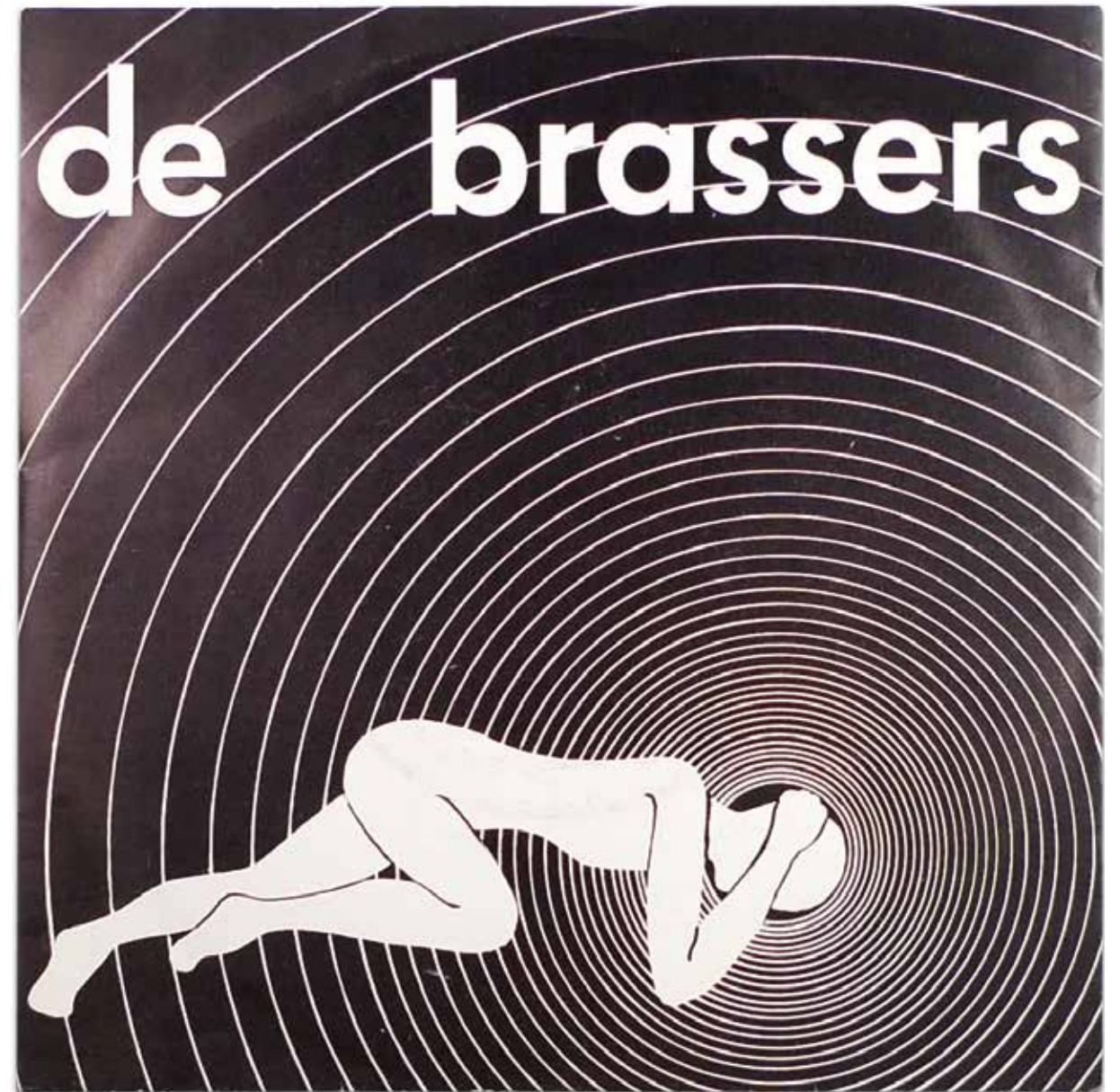
De man maakt vreemde beelden. Huisvrouwen gunnen hem geen blik. Een politiemann zegt *‘geen commentaar’*. En een brave huisvader fulmineert.

De sfeer wordt grimmig. De goegemeente wil van de Kwiet af. En harddrugs eisen hun tol. *‘Verboden spullen en daaruit volgende confrontaties wegen door. Het loopt de spui(t)gaten uit’*, zegt de website van De Brassers. De Kwiet gaat dicht en het leven gaat verder. Maar het is een periode die sporen nalaat.

De Brassers zijn enkele jaren geleden weer uit de doden opgestaan. Ze hebben al meer materiaal uitgebracht tijdens hun nadagen dan tijdens hun daadwerkelijke bestaan.

Ze hebben een documentaire en een boek, ze hebben in Berlijn gespeeld, en voormalig minister van Cultuur **Sven Gatz** heeft gitarist **Willy Dirkx** op Facebook omgedoopt tot ‘de **Nosferatu** van de Noorderkempen’.

De groep staat sinds 2017 met ‘En toen was er niets meer’ in de *Belpop 100* van **Radio 1**. In het begin leek dat nog een grap. Maar ondertussen zijn ze na **Monza** de hoogst genoteerde band uit Limburg in de lijst.

The Shake Spears

HET BESTE ITALI- AANSE LIED OOI

De truc van Rocco Granata

De aankomst van een nieuw genre betekent vaak ook dat oude krakers in een nieuwe verpakking worden gestoken. Dat is ook het geval met new beat.

Het bekendste voorbeeld is ‘Marina’ (1989) van **Rocco & The Carnations**. Beter bekend als ‘*Ma ma ma rina*’. De remix van **Serge Ramaeckers** wordt de grootste hit in het genre, ook buiten de grenzen. Vijftien weken in de hitparade in Duitsland (hoogste plaats: #17), 18 weken in Frankrijk (hoogste plaats: #6), 16 weken in Nederland (hoogste plaats: #2) en vijf weken op de eerste plaats bij ons.

Die internationale verovering van ‘Marina’ is deels te danken aan de bekendheid van het origineel. Maar er is ook enige koopmanskunst van Rocco mee gemoeid. In 1989 wordt ‘Marina’ in Duitsland uitgeroepen tot het beste Italiaanse lied ooit. Granata wordt uitgenodigd voor de tv-show *Deutsche hitparade* (ZDF) en speelt het slim. Hij veinst dat hij de opnameband van de oude ‘Marina’ is vergeten. En hij heeft uiteraard de nieuwe versie bij. De truc lukt.

KLINKEN ALS LOUIS TOBBACK

De shit van De Mens

Er wordt een album gemaakt met live-opnames van de wedstrijd. Frank superviseert de werkzaamheden van producer **Paul Despiegelaere**, zelf winnaar in 1980 met **The Machines**.

Met een bang hart laat hij demo's horen van de groep waar hij mee bezig is. Die heet **De Mens** en maakt nummers in het Nederlands. Frank doet dat samen met zijn jeugdvriend **Michel De Coster**.

Die is vier jaar in Frankrijk gaan werken en schrikt zich een ongeluk wanneer hij terugkeert. **VTM** is namelijk op de kabel verschenen en zorgt voor een flinke hertekening van het muzikale landschap. Michel spreekt de historische woorden: ‘*Er is nu zoveel shit. Wij gaan onze shit daar bovenop leggen.*’

Paul Despiegelaere is enthousiast over de demo's. Hij regelt een platencontract bij **Play That Beat!** en gaat de studio in met De Mens. Datzelfde jaar nog verschijnen de single ‘Dit is mijn huis’ en een titelloos debuutalbum.

Volgens de streamingstatistieken is ‘Irene’ het meest geliefde nummer uit die plaat. Tot licht ongenoegen van Frank, die blijft vallen over de uitspraak van de letter R in het nummer. ‘*Ik klink daar als Louis Tobback*’, zegt hij.

IK ZIE U GRAAG

Het Belgische festival van Nederland

Ik zie u graag noemt zich ‘het Belgische festival van Nederland’. Het bestaat sinds 2009 en wordt elk jaar georganiseerd door **Mezz**, een podium voor live popmuziek en dance in Breda. Het duurt twee dagen en presenteert uitsluitend Belgische artiesten. ‘België’ is trouwens een genre voor de programmatoren in Breda. Zoals dance of reggae of disco.

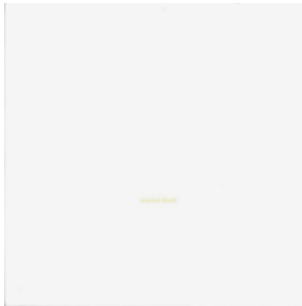
De eerste beweegreden is kwaliteit. ‘*In België broeit het in de muziekscene als nooit tevoren en het aanbod is onverminderd groot*’, stellen de programmatoren. Er is ook een traditie. ‘*Mezz heeft regelmatig bands en acts op het programma staan die uit België komen. Die concerten worden goed bezocht. Door zowel Nederlanders als Belgen trouwens.*’

Ze hebben een goede neus daar in Breda. **Ik zie u graag** brengt stevast de fine fleur van de jonge Belgen. Er staan elk jaar ook een paar namen tussen die ook bij ons op dat moment nog zo goed als onbekend zijn. Maar die met het verstrijken van de jaren wel zijn doorgebroken. Het aanbod is redelijk gitaargericht maar mettertijd zijn ook hiphop en dance belangrijk geworden.

Ik zie u graag is geen primeur. In 2002, 2003 en 2004 was er in het Noord-Franse Arras al **Sacrés Belges**. Met Belgen uit het noorden en het zuiden van het land: **Dead Man Ray**, **Girls in Hawaii**, **Ozark Henry**, **Ghinzu**, **Vive La Fête**, **Venus**...

VERLIEFD OP BACH

De hit van Wouter Dewit

Streaming is een weldaad voor klassieke muziek. **Steve Long** van het label **Signum Records** geeft een mooi voorbeeld. Een van zijn artiesten bereikt in 2018 maar liefst 500.000 luisteraars in 65 landen.

Samen zijn die goed voor 58.000 luisteruren. Met een fysiek product zijn zulke cijfers ondenkbaar.

Een belangrijk instrument zijn de playlists. Long haalt *Peaceful piano* op **Spotify** aan als voorbeeld. Die lijst wordt gevolgd door meer dan 6 miljoen mensen. Ze duurt 17 uur en telt 400 nummers die regelmatig worden ververs.

De bekendste namen worden gecatalogeerd onder ‘modern klassiek’. Het zijn artiesten met het *appeal* van rockartiesten: **Joep Beving**, **Max Richter**, **Nils Frahm**, **Ólafur Arnalds**, **Yann Tiersen**... Mensen die overwegend eigen werk spelen en grote zalen – ook rockclubs – vullen.

In *Peaceful piano* staat in 2019 ook ‘La durée’, een compositie van de jonge Belg **Wouter Dewit**. Een geboren Maaseikenaar die in Hasselt woont. Hij geeft les, is huisvader en speelt voor de rest piano, heel veel piano. De impuls komt van zijn grootvader, een klassiek pianist. Dewit wordt verliefd op **Bach**. Hij schakelt op een gegeven moment op jazz over, maar keert onder impuls van Nils Frahm terug naar klassiek.

‘La durée’ staat op zijn tweede album *Still* (2017). Dat verschijnt op **Zeal Records**, het Leuvense label van **Isbells** en **Marble Sounds**. Halfweg 2022 zit de compositie aan 18 miljoen luisterbeurten. Ter vergelijking: zijn nummer twee, ‘Winter sleeps’, zit aan 800.000.

HETE MUZIEK MET VEEL VOLK

De zweele droom van Tom Hautekiet (1970-2020)

Het jaar 1998 is een zwarte bladzijde in de geschiedenis van **Rock Werchter**. De editie verloopt dermate desastreus dat een ommezwaai zich opdringt. Het wordt een hele grote. **Rock Torhout** valt weg en Rock Werchter wordt een driedaags festival met twee podia.

Er is een tweede aardverschuiving. De affiche gaat na meer dan twintig jaar van zwart-wit naar kleur. Dat is iets waar vormgever **Tom Hautekiet**, nieuw aan boord, zwaar voor heeft gepleit. Rock Werchter is een opdrachtgever die je een speeltuin geeft, zo blijkt. Tom maakt er gretig gebruik van. Zijn job bestaat aanvankelijk uit de affiche, de persmap en wat drukwerk.

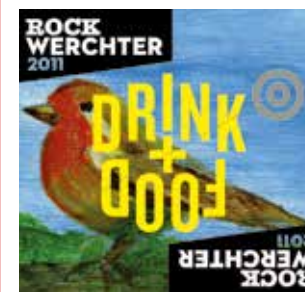
Maar Werchter groeit en bloeit. De aankleding wordt alsmaar belangrijker. De sociale media ontploffen. En daar gaat Tom. Alles krijgt zijn handtekening. De website, de podiumdoeken, de drankstalletjes, de polsbandjes, de hele ingang. Er is op een bepaald moment zelfs een ijslolly met zijn artwork.

Zijn chef-d'oeuvre wordt de aankleding van **The Barn**, de grootste festivaltent ter wereld. In wezen is dat een logge, grijze constructie. Maar Tom maakt er met doeken en vele kleine decorelementen een feestpaleis van. Hij legt dat mooi uit. Het moest eruitzien alsof je de dag voor Kerstmis naast de kerstboom lag en naar al die pakjes en fonkelende lichtjes keek.

Het wordt een plezier om op donderdag, de eerste festivaldag, al vroeg naar Werchter te gaan om te kijken wat Tom nu weer had bedacht. Werchter is zijn **Legoland**, zijn **Chocoladefabriek**. Het is groot

en groots, maar tegelijkertijd ook heel klein. Hij doet dat allemaal zo goed als alleen. Ondanks het massieve karakter zitten er heel persoonlijke dingen in. Zo staat er in 2011 een roodborstje op de drankbonnen. Dat is een schilderijtje van zijn moeder.

Tom heeft – zoals vele vormgevers – zelf ook muzikale ambities. Die worden fel aangewakkerd wanneer hij in een café in Antwerpen een bigband

ziet die zo goed klinkt dat hij van de weeromstuit platen van mambokoning **Pérez Prado** begint te verzamelen. Zoiets wil hij dus ook. Hete muziek maken. Met veel volk.

In de koekenstad verrijst **El Tattoo del Tigre**, een groot Nedercubaans showorkest. Het is een bijzondere hutsekluts. De ruggengraat bestaat uit de **Kakkewieten**, een ensemble van acteurs en muzikanten dat ontregeld theater maakt. Daar komen vervolgens hun lieven en muzikale vrienden bij. En ter afronding de strafste blazers van het land: **Carlo en Theo Mertens, Pieter Lamotte, Marc De Maeseneer**... Superprofessionele gasten allemaal. Alsof **Zwangere Guy, Toots Thielemans** en de ploeg van *De ideale wereld* samen een balorkest zouden beginnen.

Bij terugblik is de cast ongeloofelijk: **Adriaan Van den Hoof, Koen De Graeve**, de familie **Embrechts, Peter Van den Begin, Kobe Proesmans, Thomas De Prins, Nele Bauwens, Tine Reymer, Esmé Bos, Bart Voet**... Grote namen vandaag. Maar destijds nog jonge veulens, leeftijdsgenoten die mekaar optilden.

Op papier ziet El Tattoo er geweldig uit. Op het podium nog meer. Maar eer ze daar geraken... Het is ondenkbaar dat de 28 leden allemaal apart met de auto op een festival of aan een concertzaal aankomen. Dan is meteen de hele parking bezet. Dus gaan ze met de bus. Maar dan moet iedereen natuurlijk weer op tijd op die bus geraken.

In 2000 geschiedt een wonder. El Tattoo del Tigre wordt gevraagd op Rock Werchter. Zonder dat het een plaat uit heeft, zonder dat de liedjes op de radio te horen zijn en met hooguit vijf optredens op de teller. De groep wordt bovendien meteen headliner in de toenmalige **Pyramid Marquee**. Dat is debuten in Vorst Nationaal.

Maar het werkt. *‘De dag nadien zei iemand in de backstage tegen mij. “We hebben gisteren een groep gezien in de Marquee, dat was echt iets voor u”, zegt Adriaan Van den Hoof. ‘Het publiek had dus niet door dat wij verklede Vlamingen waren die mambo kwamen spelen.’* Vier jaar later mogen ze het nog eens overdoen. Eerst is er **N*E*R*D** met **Pharrell Williams**, dan het geweldige **Air** en als *top of the bill* op zondag 4 juli 2004: El Tattoo del Tigre.

De vormgever, de percussionist en een van de spirituele leiders van dat alles is Tom Hautekiet. Hij mag één nummer zingen. Zijn nummer, zijn hit, zijn kindje: ‘Un cortado mas’. Een *cortado* is een koffie verkeerd met espresso. Dus niet met ‘gewone’ koffie.

El Tattoo del Tigre maakt drie cd's en speelt op **Dranouter**, op een modeshow van **Dries Van Noten** in Parijs en op de **Strandfuij** in Glabbeek. Overal dus. In 2009 eindigt het (strip)verhaal na goed tien jaar in een uitverkochte **Ancienne Belgique** in Brussel.

Tom ‘Kiet’ Hautekiet overlijdt op 30 april 2020 in zijn slaap. Onverwacht, in volle coronaperiode. Wat de verslagenheid nog onwezenlijker maakt. Zijn nalatenschap is groot. Tom is **Tupperware**. Niet in de betekenis ‘van plastic’ maar van ‘iedereen heeft iets van hem in huis’. **Bart Peeters**, **De Nieuwe Snaar**, **Zita Swoon**, **Melanie de Biasio**, een boekomslog, een affiche, een flyer, een concertticket... Met een opvallende spagaat tussen dat alles. Tom had geen eenheidsstijl. Zijn grafiek was altijd dienend. En *‘altijd uitgesproken, vaak grappig en altijd origineel’*, zoals een van zijn vrienden het samenvat.

TAKA TAKATA

Het Latijnse gen van de familie Verlackt

Al **Verlane** klinkt als een maffianaam. Het betreft echter **Alfons Verlackt** uit Antwerpen. Een begenadigd jazzdrummer die na het einde van WO II speelt bij grote namen als **Jack Sels** en **Sadi**.

Hij doet ervaring op in de beste orkesten van het land en begint daarna met zijn eigen combo. Dat verwerft naam en faam en begeleidt in het **Casino van Knokke** toppers als **Ella Fitzgerald** en **Sarah Vaughan**.

Aan het einde van de jaren 1950 opent hij in Kontich een dansgelegenheid: dancing **Villa Montebello**. Het is een zaak met standing waar de juiste namen komen spelen: **Pim Jacobs**, **Rita Reys**, **Al Van Dam**... Alfons treedt er zelf op met zijn **Villa Montebello Orchestra**.

Hij maakt ook plaatjes. Die drijven mee op de smaak van de tijd. Is de twist in de mode, dan maakt hij ‘Twisting old amore’ met zijn **Montebello Twisters**. Mag het wat exotischer zijn, dan wordt het **Al Verlane Y Su Tropicanos** of **Al Verlane and His Latin Twisters**. Hij start ook een label om zijn plaatjes uit te brengen. En dat heet, jawel, **Montebello**.

Alfons valt voor Latijnse ritmes. Dat is niet vreemd. Mambo en chachacha zijn in het begin van de sixties

in de mode. Denk bijvoorbeeld aan het grote succes van **The Chakachas**, een Belgische band met een zuiderse klank.

In 1960 raakt Verlackt in de ban van ‘Sucu sucu’, een hit van **Alberto Cortez**. De man is een Argentijn die op jonge leeftijd zijn land is uitvlucht om zijn legerdienst te ontvluchten. Via Madrid belandt hij in België.

Cortez, geboren als **José Alberto García Gallo**, zit onder vleugels van **Jules Nijs**, op dat moment de manager van **Rocco Granata**. Nijs is ook de schoonzoon van de uitbaatster van **De Witte Molen**, een vermaarde dancing in Aarschot waar Gallo – uiteraard – vaak mag optreden.

Hij leert er zijn vrouw **Renée Goovaerts** kennen, die in de Demerstad een horlogewinkel heeft. De twee huwen in 1964 en verhuizen naar Madrid. Cortez groeit in Spanje uit tot een grote naam. Zijn overlijden staat in 2019 uitgebreid in alle Spaanse kranten.

Zijn eerste succes haalt de man dus in België, met ‘Sucu sucu’. Alfons Verlackt uit Kontich denkt dat het beter kan. Hij maakt een nieuwe versie. Als zanger huurt hij de Nederlandse zanger **Ping Ping** in, geboren in Suriname als **Eddy Helder**. Er worden meer dan 1 miljoen stuks van de herwerking verkocht. Het nummer haalt goud in Nederland, wordt #2 in Duitsland en is top vijf in Frankrijk, Japan en Zweden.

Het is slechts een kleine opwarmer. Het volle pond volgt tien jaar later. **Linda Verlackt**, de dochter van Alfons, wordt in het Spaanse Málaga verliefd op

Francisco Roperó Gómez. Een jonge drummer die op dat moment in het leger zit. De twee belanden samen in de groep **7 Nosotras y Ellos**.

Ze huwen en verhuizen in 1972 naar Antwerpen, waar ze een bar openen: **La Taberna Flamenca**. Francisco zingt er elke avond voor de klanten. Een van die liedjes is ‘Taka takata’, een nummer dat is bedacht door zijn schoonvader Alfons Verlackt.

‘Taka takata’ komt op plaat uit en wordt een immense hit. Er bestaan meer dan honderd versies van. Van **James Last** over **Joe Dassin**, die er zwaar mee scoort in Finland, tot **Wendy Van Wanten** en **De Smurfen**. Goed voor zo’n 8 miljoen stuks wereldwijd.

Francisco en Linda wonen vandaag in Málaga. De volgende generatie zet de legende verder. **Timmy Roperó Verlackt** werkt vanuit Spanje als artiest, producer en liedjesmaker. **Will Tura** nam al een nummer van hem op. Broer **Jerry** zit in de dance. Hij maakt deel uit van **Natural Born Grooves** en doet remixes voor **Danzel** en **Kate Ryan**.

Het Latijnse gen raast verder door de familie Verlackt. Alfons heeft een broer die **Albert** heet. Diens dochter **Griet** huwt met **Rob Embrechts**. Ze worden de ouders van **Bert**, **Pieter** en **Tine Embrechts**.

Luk Verlackt, de zoon van Albert en de broer van Griet, is de vader van **Stoffel Verlackt**, muzikant bij **Flowers for Breakfast** en **Sukilove**.

Stoffel staat in 1998 mee bij de wieg van **El Tattoo del Tigre**, een dertigkoppig latino-orkest van Antwerpse makelij in het verlengde van het dan zeer populaire **Buena Vista Social Club**. Tine en Pieter Embrechts maken deel uit van de equipe. De telgen Verlackt schrijven ook nummers voor de *mambo big band*.

ONZE ZINGENDE TIFOSO

De voetbalnummers van Raymond van het Groenewoud

Voetballiedjes zijn een voorrecht voor de allergrootste artiesten. In de jaren 1980 gaan de **Rode Duivels** de studio in om met **Will Tura** een campagnelied op te nemen. Dat klinkt zalig vals maar dat draagt alleen maar bij aan de feestvreugde. Will en de Rode Duivels gaan in 1982 naar Spanje, in 1986 naar Mexico en in 1990 naar Rome. Dan gebeurt er iets vreemds. In 1994 geven ze Will de bons en gaan ze naar Amerika met **Luc Steeno**. Onze zingende tifoso is evenwel **Raymond van het Groenewoud**.

‘Ludo Coeck’ (1985)
De huwelijksharmonie is zoek
Sinds zij steeds smelt voor Ludo Coeck
Ze heeft een held met korte broek
Zo jong en mooi, ‘t is Ludo Coeck
Koekoek, koekoek
Koekoek, koekoek

Ludo Coeck was een voetballer met een verschroeide traptechniek die bij **RSCA Anderlecht** en **Inter Milaan** speelde. Zijn bijnamen waren ‘Ludo Boem’ en ‘Koekoek’. Hij overleed in 1985 na een auto-ongeval. Raymond schreef het nummer in 1976, maar nam het pas op in 1985. Wisselende clubliefde is voor Raymond nooit een beletsel geweest. Hij startte in 1978 bij **RWDM**, oftewel **Racing White Daring Molenbeek**.

‘Kamiel bij RWDM’ (1978)
Le RWD de Molenbeek voilà notre équipe
Le RWD de Molenbeek la plus dynamique
Le RWD de Molenbeek connaît la musique

Dit supporterslied, een adaptatie van ‘Eviva España’, staat op *Kamiel in België* (1978). RWDM werd in 1975 kampioen in eerste klasse. Toenmalige Brusselaar

Raymond was fan. In 1982 nam bondscoach **Guy Thys** de 37 jaar oude spelverdeler **Wilfried Van Moer** mee naar het WK in Spanje. Raymond maakte bij die gelegenheid een aangepaste versie van zijn hit ‘Je veux de l’amour’.

‘Je veux Van Moer’ (1982)
Het is van Moer
Generaal Kannibaal
Heilig vuur Allemaal
Het is Van Moer

Raymond belandde vervolgens in Brugge en werd fan van **Cercle**. In 1994 verheerlijkte hij spits **Josip Weber**.

‘Hoppah’ (1994)
Denkt men dan
Dat ik echt niet feesten kan
Opgelet
Als ik mij bij Josip mag verwarmen,
zo van corazon Weber met accordeon

In 2016 gaf Raymond de klassieker ‘Vlaanderen boven’ een update. De zin ‘*Het meisje in het boot*’ werd vervangen door ‘***Van Himst en Van Looy***’.

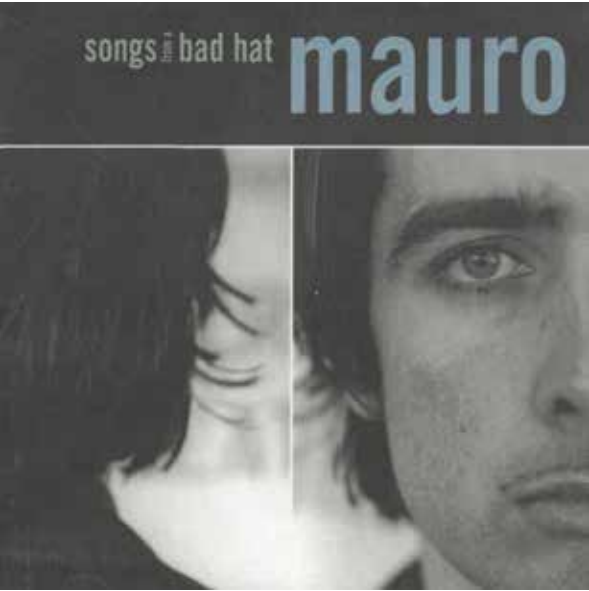
‘Vlaanderen boven’ (2016)
De Kemmelberg
Het Gravensteen
De Koekelbergbasiliek
Ja die van Koekelberg
De waterzooi
Van Himst en Van Looy
De Vlaamse romantiek

Het mooiste voetballied uit de catalogus van Raymond dateert uit 1981 en heeft geen directe verwijzing. Het is ‘Het verschil met mijn vriend Jan’, de B-kant van ‘Chachacha’. Jan is **Jan Boskamp**, die van 1974 tot 1982 bij RWDM in Molenbeek speelde. In 1975 was hij de eerste buitenlandse speler in de Belgische competitie die de **Gouden Schoen** won.

ONDER EIGEN NAAM

De al zo goed als vergeten plaat als Mauro Pawlowski

De productiviteit van **Mauro Pawlowski** ligt hoog. Hij heeft al miljarden platen gemaakt onder de meest uiteenlopende namen. Maar slechts twee onder zijn geboortenaam: *Songs from a bad hat* (2001) en *Eternal sunday drive* (2021). De eerste is al van lang geleden en veel te goed om eigenlijk al zo goed als vergeten te zijn. Ze verschijnt drie jaar na de split van **Evil Superstars**, zijn grote nederdaling op aarde. In de nasleep daarvan maakt hij filmmuziek bij *Rosie* van **Patrice Toye**, zit hij in het kindertheater en vermaakt hij zich met de vriendengroep **Mitsoobishy Jacson**. Ondertussen komt Pawlowski voorzichtig naar buiten met nieuw werk. Eerst alleen op gitaar, daarna met groep. Hij wil eigenlijk een akoestisch album maken met ballads. Maar dat zou een te grote overgang zijn na de Superstars. Mauro stelt een nieuwe groep samen. De voorwaarde is dat het mannen zijn die hem inspireren tot het soort nummers dat hij voelt. Dat is belangrijk. Hij speelt zelfs een jaar zonder tweede gitarist omdat hij de juiste man niet kan vinden. De drummer heeft hij meteen: zijn goede vriend **Herman Houbrechts**. Bekend als drummer van **Nemo** en **Dead Man Ray** en vormgever van de hoezen

van een groot deel van wat Mauro ooit heeft gedaan. Op de bas: Kempenzoon **Jan Wygers**. Ook iemand die hij eerst als mens en pas later muzikant heeft leren kennen. Jan had toen bij **Agathocles** en **SeXmachines** gespeeld. En hij zal later opduiken bij **Creature with the Atom Brain** en **Condor Gruppe**. Op toetsen: **Anton Janssens**. De man die te horen is op ‘Suds & soda’ van dEUS en die op dat moment nog bij **Noordkaap** speelt. Na de split van die band in 2000 maakt hij de overstap naar Mauro. Op naar New York, waar ze mogen opnemen met **Dave Sardy**. Naar verluidt kan dat budgettair omdat de platenfirma ruimte over heeft na de split van **Channel Zero**. Sardy is een oude bekende. Hij heeft *Much against everyone's advice* van **Soulwax** en *Boogie-children-R-us* van Evil Superstars gedaan. Ondertussen is zijn ster echter fel gestegen. Sardy moet overal zijn. De opnames van *Songs from a bad hat* worden vertraagd omdat *Holy wood* (2000) van **Marilyn Manson** nog dringend af moet geraken. En ze worden gecombineerd met een plaat van **Rage Against The Machine**. De drukte laat zich hoegenaamd niet horen op een plaat die twee richtingen uitgaat. Knappe ballades enerzijds en rocknummers die recht uit de seventies lijken te komen. Stijl **ELO**, **T. Rex** en **Mott The Hoople**. Een (her)ontdekking is aanbevolen.

40 KEER NAAR DE MAAN EN TERUG

De kerstrit van Wim De Craene

Ooit was het een eer en een uitdaging om op kerstdag op #1 te staan in de hitparade. Het wemelde in die dagen van de kersthits. Die betovering lijkt helemaal weg. Alleen **Mariah Carey** houdt stand als spreekwoordelijke uitzondering. In 2021 verschijnen in ons taalgebied slechts twee singles met het woord ‘kerst’ in de titel: ‘Vrolijk

kerstfeest en gelukkig nieuwjaar’ van **De Vlaamse Zanger**, een zekere **Stijn** uit Izegem, en ‘Ne zoalige kerstdag’ van de oer-Gentse muziekgroep **Biezebaaze**. De laatste nummer 1 dateert al van 2000. Het is ‘Een

brief voor Kerstmis’ van **De Bewoners en Walter**. Een afgeleide van *Big Brother*.

De toppers van weleer passeren nog zelden op de radio. ‘Bakske vol met stro’ van **Urbanus** is een verre echo. De enige oldtimer die blijft gedraaid worden op de radio, is ‘Onderweg naar Kerstmis’ van **Wim De Craene**. Het is een cover van ‘Driving home for Christmas’ (1988) van **Chris Rea**. Dat lied is in Groot-Brittannië elk jaar weer een bron van vermaak. In de maand november laat altijd wel iemand weten dat Chris is vertrokken. Een bolleboos heeft eens berekend hoeveel kilometer hij al onderweg is ondertussen. Dat is al zeker 35 miljoen kilometer of 40 keer naar de maan en terug.

Wim De Craene maakt in 1989 een vertaling van Rea op vraag van **Radio 1**. Het vooravondprogramma *Neem je tijd en zet je autoradio aan* is jarig en wil een feestplaat met covers van ‘rustige, voor volwassenen bestemde pop- en rocksongs’. De Craene vertaalt **France Gall** en Chris Rea. Het album *Neem je tijd* is gepland voor januari 1990. En dus wordt ‘Onderweg naar Kerstmis’ vooruitgeschoven als kerstsingle.

GEEF ME TWEE UUR

Een hit van/voor Johan Verminnen

Producer en platenbaas **Jean Kluger** vindt in 1980 dat zijn poulain **Johan Verminnen** dringend een hit nodig heeft. Hij denkt aan een bewerking van ‘Amsterdão’, een ode aan Amsterdam van **Sail-**

Joia, een Nederlandse groep met een Belgische link. De basis wordt gevormd door **Fernando** en **Antonio Lameirinhas**, het broederpaar dat als **Jess & James** in 1967 een grote hit scoort in België met ‘Move’.

Kluger denkt dat **Wally Badarou** de geschikte man is voor de muziek. De Franse synthesizerwizzard van Afrikaanse origine was net daarvoor verantwoordelijk voor ‘Hopeloos’ van **Will Tura**, zijn enige hit in Nederland. Kluger leert Badarou kennen via zijn Parijse kompaan **Daniel Bangalter**. Die engageert hem voor de **Gibson Brothers**, de succesrijke disco-act (‘Cuba’, ‘Que sera mi vida’) die ze samen runnen.

Jean Kluger en Johan Verminnen trekken met Badarou naar Studio Davout, een van de sjiekste studio’s van Parijs. **France Gall**, **The Cure**, **Duran Duran**, ze hebben er allemaal gewerkt. Wally hoort ‘Amsterdão’ en zegt: ‘Geef me twee uur.’

Jean en Johan gaan ondertussen in de grote studio van Davout luisteren naar de bigband die daar elke zondag repeteert. De orkestleider is een landgenoot, **Francy Boland**. Een van de straffe jazz-Belgen uit de naoorlogse periode. Hij werkt onder meer met **Chet Baker**, **Count Basie** en **Kenny Clarke**.

Na twee uur gaan Jean en Johan kijken hoever Wally staat. Heel ver, zo blijkt. Hij heeft een nieuw nummer met een heel ander geluid gemaakt. Jean is tevreden. Maar hij mist iets aan het einde. Een New Orleans-dixieland-gevoel. Waarna hij een percussionist en enkele blazers van Francy Boland in de grote studio gaat halen en “k Voel me goed” in zijn definitieve plooi valt.

STUNT 68

Het duel met de dood

Een van de grote gebeurtenissen van het magische jaar 1968 speelt zich op zondag 11 augustus af op het Donkmeer in Berlare. Ook wel bekend als Overmere-Donk. Die dag heeft **Roland Vandeputte** uit het West-Vlaamse Oudenburg een afspraak met de geschiedenis. De man wil namelijk het wereldrecord verspringen met een auto verbreken. En wel door vanop een schans op het Donkmeer te landen.

Het spektakel krijgt de naam **Stunt 68**. En de ondertitel ‘Duel met de dood’. Roland Vandeputte is een man met ervaring. Hij heeft lange tijd in de

Verenigde Staten gewerkt, waar hij autostunts deed voor verschillende filmstudio’s. En hij wil zijn kunnen ook graag eens in zijn thuisland laten zien.

Dat spreekt tot de verbeelding. Op de grote dag dagen meer dan 80.000 toeschouwers op. Boven het meer hangt een tien meter hoge schans, een stevig bouwwerk dat 300.000 frank (7.500 euro) heeft gekost. In die tijd een fortuin.

Het grote moment breekt aan. Roland rijdt met zijn **Volvo Amazone** een eerste keer traag de schans op. Hij stopt enkele meters voor de rand, stapt uit en wuift naar het publiek. Vandeputte ziet er blits uit met zijn witte helm en zijn oranje overall.

En dan is het zover. Met gierende banden komt hij tegen 150 kilometer per uur aangereden. Hij vliegt 62 meter ver en duikt met de neus van de auto recht het water in. Pas een minuut later halen de duikers hem boven. Roland wordt afgevoerd met de ziekenwagen. Niets ergs. Hij is wat groggy en heeft een kaakbeen gebroken. Het record, dat op 49 meter stond, is verbroken.

Het is een heroïsch verhaal dat **The Lollypops** een jaar later in muziek omzetten. De groep uit het West-Vlaamse Hooglede brengt het nummer ‘Stunt 68’ uit. Het plaatje brengt het relaas van de dag in Berlare. De groep poseert op de hoes bij een auto. Het is geen Volvo Amazone maar een **Triumph Spitfire**.

HET MIDDELPUNT

VAN DE KWADRANTEN

De aanpak van de Clouseau-mania

14 mei 1989 is een historische dag in de geschiedenis van de massahysterie. Op die mooie zomerse dag wordt **Clouseau** in Kessel-Lo, een deelgemeente van Leuven, geconfronteerd met een bende jonge gillende meisjes. De eerste topper ‘Anne’ is dan net aan het ontploffen.

Het lawaai is zo fel dat het geluid van de groep volledig wordt overstemd. De geluidsman geraakt er niet over met de PA. Die dag wordt de zogeheten Clouseau-mania geboren. Die is heftig. Ooggetuige **Stijn Meuris** stelt dat er van concerten geen sprake meer is. Er rest alleen oorverdovend lawaai.

Zanger **Koen Wauters** lost die schreeuw om aandacht professioneel op. Hij verdeelt de zaal vanop het podium in vier delen. En hij kijkt afwisselend naar het middelpunt van die kwadranten. Zo geeft hij elk meisje de indruk dat hij naar haar kijkt.

Clouseau pakt de hysterie alsmaar professioneler aan. In het begin vallen er zoveel meisjes flauw dat ze over het podium heen afgevoerd moeten worden. Dat is vervelend voor het concert natuurlijk.

Dus vraagt de groep aan organisatoren om een frontstage te bouwen waar het **Rode Kruis** zijn werk kan doen. Het ramprecord wordt op 20 mei 1990 gevestigd in het Nederlandse Leeuwarden. 97 fans worden afgevoerd.

Het probleem lost zich mettertijd vanzelf op. De fans worden ouder en wijzer.

EEN AVOND IN NOVEMBER

Het lokaas van De Scheuren

Een avond in november tussen 18 u. en 23 u.

Gino Campenaerts Drummer
Ronny Leyzen Gitarist
Dirk Vanderkoelen Bassist
Paul Mertens Zanger-gitarist

Deze mini-cassette is verkrijgbaar bij:
v.z.w. Baard & Kale, Brederodestraat 40,
2000 Antwerpen. Tel. 03/237.64.57

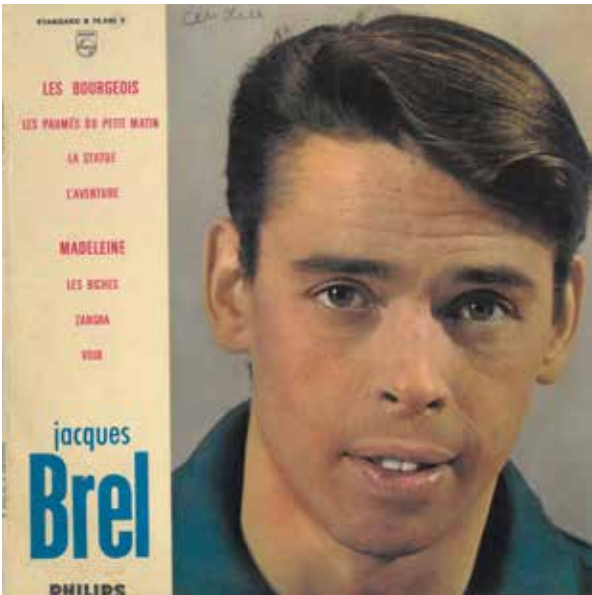
De Nederlandstalige rock wordt tijdens de jaren 1970 geboren in twee bewegingen. In het begin van het decennium gaat kleinkunst elektrisch. De tenoren zijn **Kris De Bruyne**, **Johan Verminnen** en **Raymond van het Groenewoud**. Zij hanteren het model van een frontman met een begeleidingsgroep. Naar het einde van de seventies volgt een tweede golf van echte bands zoals **De Brassers**, **Arbeid Adelt!**, **De Kommeniste** en **De Kreuners**. Wat **Walter Grootaers** en de zijnen in gedachten hebben, is een Nederlandstalige rockband naar Brits voorbeeld. Waarbij de zanger opgaat in de groep. **The Kinks** zijn de referentie.

Die groep komt er stapsgewijs. Grootaers zet met gitarist **Ronny Leyzen** eerst **War** op. ‘War’ zoals in verwarring. Het is een soort van rockcabaret à la **Frank Zappa**. War gaat over in **Rockorgaan** en Rockorgaan wordt De Kreuners. Dat gebeurt na het aanschouwen van **Elvis Costello** en **The Clash** op **Jazz Bilzen 1977**. Zoiets moest het worden. Niet al te complex en fris van de lever. Enkele maanden na Bilzen kondigen **Humo** en de **Beursschouwburg** de start aan van een wedstrijd voor starters. De Kreuners nemen in 1978 deel aan Humo’s Rock Rally en halen de finale. Met dank aan journalist **Marc Didden**, die een goed woordje doet. Ronny Leyzen verdwijnt kort nadien. In de Belgische popmuziek gaat echter niets verloren. Hij duikt op bij een andere coryfee uit de regio Antwerpen: **De Scheuren**. Ze zijn de opvolgers van het onbekend gebleven **Blaffetuur** en maken felle, energieke punkrock. In 1980 brengt de groep een cassetje uit met zeven nummers om zichzelf aan te prijzen. Die zijn opgenomen met een eenvoudige bandopnemer op een avond in november 1979 tussen 18 uur en 23 uur. En dus heet de cassette *Een avond in november tussen 18 u. en 23 u.* Alle nummers zijn geschreven door **Paul Mertens**. Antwerpse rock-adel, want tien jaar later schrijft hij de evergreen ‘Poor, stupid & ugly’. Mertens is de gitarist van **Pitti Polak**. En de echtgenoot van zangeres **Petra Polak**. De drummer van De Scheuren was **Gino Campenaerts**, ook bekend van **Guido Belcanto**. Hij is de vader van wielrenner **Victor** en de broer van **Bob**, de drummer van **De Kommeniste** en later van Pitti Polak. De cassette is bedoeld als lokaas voor de platenfirma’s. Maar die happen niet toe. Het nummer ‘Mannekesdier’ belandt nog wel in een herwerkte versie op de compilatie *End of the corridor* (2021). En dat is dat.

EEN KLEIN VERSCHIL MET REBEL

Het eerste plezier van Jacques Brel

Jacques Brel debuteert in 1953 met de single ‘Il y a’. Hij woont op dat moment in Dilbeek, met zijn echtgenote **Miche**. Het echtpaar is drie jaar eerder gehuwd en verwacht een tweede dochter. Brel werkt op dat moment nog als commercieel verantwoordelijke bij **Vanneste & Brel**, een kartonfabriek in Anderlecht waarvan zijn vader **Romain Brel** de medevennoot is. Jacques is voorbestemd om hem op te volgen. Maar hij wordt gek van verveling. Jacques droomt van een ander leven. Zijn naamkaartje uit die tijd is veelzeggend. Hij noemt zich *fantaisiste*. Vrij te vertalen als ‘cabaretier’. Brel begint liedjes te schrijven en op te treden in het centrum van Brussel. Parijs is zijn grote doel. Maar zijn vader vindt dat geen goed idee. Jacques krijgt zelfs het verbod om op te treden onder de naam Brel. Hij speelt een half jaar als **Jacques Bérel**. Dat is slechts een klein verschil met ‘rebel’. Brel komt onder de aandacht van radiomaakster **Angèle Guller**. In het programma *La vitrine aux chansons* praat ze met Franstalige artiesten. Haar man werkt bij platenfirma **Philips**. Brel mag er twee liedjes opnemen op een 78 toerenplaat, waaronder ‘Il y a’.

Angèle stuurt het resultaat rond naar al haar contacten. De eerste reactie komt uit Hasselt, van **Radio 2 Omroep Limburg**. Daar werkt productieleider **Jef Claessen**, een man met een groot hart voor muziek. Claessen nodigt Brel uit voor een opname in de studio in Hasselt. Die fameuze *Sessions Radio Hasselt*, de eerste live-opnames van Brel, worden vreemd genoeg pas in 2003 – dat is vijftig jaar later – uitgebracht. Brel schrijft Jef Claessen achteraf een brief om hem te bedanken. ‘*Het is fijn om als beginner wat vriendelijke woorden te horen over je werk. En ik ben blij dat u mij dat plezier hebt bezorgd.*’ Van het plaatje worden maar 200 stuks verkocht. Angèle Guller stuurt het ook naar de Franse theaterdirecteur en platenbaas **Jacques Canetti**. Die nodigt Brel uit om auditie te doen in Parijs. Brel neemt ontslag bij Vanneste & Brel en reist naar de lichtstad. Parijs lust hem aanvankelijk niet. Het zal nog vier jaar duren voor hij doorbreekt met ‘Quand on n’a que l’amour’.